

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 408/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 24 lutego 2022 roku, w sprawie o sygn. akt II K 367/21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie przepisów art. 4 k.p.k. , art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego, sprzecznej z doświadczeniem życiowym oraz	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

logicznym rozumowaniem, co w konsekwencji doprowadziło do uznania sprawstwa i winy oskarżonego W. B. w zakresie popełnienia przestępstw z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 217 § 1 k.k. , a polegające na:

1. uznaniu za wiarygodne, spójne, logiczne i szczere zeznań I. K., podczas gdy przedstawiona przez nią wersja zdarzeń nie znajduje odzwierciedlenia/ jest wielokrotnie niezgodna z zabezpieczonym nagraniem z dnia 10 lutego 2021 roku, zeznania jej wymagały nieustannego dopytywania przede wszystkim przez Sąd o przebieg przedmiotowego zdarzenia, jak również o istotne szczegóły dotyczące zachowania oskarżonego, których I. K. nie była sama w stanie określić;

2. uznaniu za logiczne, spójne i szczere zeznań S. B., które w ocenie Sądu przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego, podczas gdy

zeznania te nie mogły z uwagi na ich treść stanowić podstawy ustaleń faktycznych, gdyż świadek nie był uczestnikiem zdarzenia z dnia 10 lutego 2021 roku, nie pamiętał kiedy rozmawiał z I. K. o „rzekomym uderzeniu czy popchnięciu” jej przez oskarżonego, z którym świadek pozostaje w ewidentnym konflikcie ze względu na czynności podejmowane przez oskarżonego w związku z pełnieniem funkcji Prezesa Wspólnoty Mieszkaniowej w G.;

3. uznaniu za konsekwentne, szczerze, logiczne i spontaniczne zeznań G. S., jak również, iż przedstawiona przez niego wersja zdarzeń jest zbieżna z zeznaniami I. K. i z zabezpieczonym nagraniem, podczas gdy zeznania te ewidentnie pozostają w sprzeczności z zeznaniami I. K., a przede wszystkim z przedstawionym przez oskarżonego nagraniem przebiegu zdarzenia;

4. bezzasadnej odmowie wiary zeznaniom świadka T. D. w zakresie w jakim świadek wskazała, iż „nie było żadnego bicia ani żadnego popychania”, a tym samym uznaniu jedynie częściowo za wiarygodne jej zeznań, w sytuacji, gdy zeznania T. D. są ze sobą spójne, logiczne i konsekwentne od samego początku, a ponadto pozostaje ona osobą całkowicie postronną dla stron niniejszego postępowania, niepozostającą z żadną z nich w konflikcie a tym samym zainteresowaną rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy z korzyścią, dla którejkolwiek z nich;

5. uznaniu za wiarygodną, jasną i rzeczową opinię biegłego lekarza S. N., podczas gdy wnioski opinii wbrew twierdzeniom Sądu nie znajdują odzwierciedlenia w znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej I. K., opinia nie zawiera

danych przedmiotowych objawów stłuczenia głowy, karku i pleców po stronie prawej, jedynie mowa o zaciemieniu bez danych o kolorze, kształcie czy umiejscowieniu, brak danych o innych objawach po upadku i uderzeniu o schody - na co wskazuje w swej opinii biegły sądowy R. E., tym samym opinia zawiera jedynie określenia ogólnikowe bez wskazania szczegółów urazów, a ponadto pozostaje w sprzeczności z zeznaniami I. K., iż „rzekomo” bezpośrednio po zdarzeniu „bolała ją głowa, cały bok, bolały ją plecy z lewej strony na dole”;

6. bezzasadnym uznaniu, iż oskarżony w trakcie zdarzenia wypowiada się w sposób powściągliwy, precyzyjny, gdyż jest świadomy, iż nagranie, które właśnie rejestruje na dyktafonie będzie przez niego wykorzystane i musi się wypowiadać w taki sposób, by

nie pogrzyść swojej
osoby, podczas gdy
przeci temu samo
nagranie, na którym
słysząc, iż oskarżony
jest momentami
wzburzony a
ponadto
wyciągnięcie z
przedmiotowej
okoliczności
przedmiotowego
wniosku pozostaje
w sprzeczności z
zasadami logicznego
myślenia i
doświadczeniem
życiowym, gdyż po
pierwsze oskarżony
nie musiał
przedstawić tego
nagrania, po drugie
trudno w przypadku
zaistnienia tak
dynamicznej
sytuacji, z jaką
mamy do czynienia
w przedmiotowej
sprawie, zachować
spokój i rzekomą
powściągliwość, po
trzecie oskarżony
nie przypuszczał,
że to nagranie
będzie przez niego
wykorzystane, a
decyzja nagrywania
każdego jego pobytu
na terenie
nieruchomości przy
ul. (...) w G.
była podyktowana
jedynie
koniecznością
zabezpieczenia
swojej osoby przed
ewentualnymi
pomówieniami ze

strony lokatorów w/
w nieruchomości;

7. dokonaniu oceny
materiału
dowodowego z
pominięciem
okoliczności, iż
oskarżony od 29 lat
pozostaje
pracownikiem (...) Ochrony (...) i musi
mieć
nieposzlakowaną i
nienaganną opinię
oraz nie może
być osobą karaną,
co winno skłonić
Sąd do pogłębionych
rozważań na temat
zachowania
oskarżonego i
wiarygodności jego
wyjaśnień;

8. dokonaniu oceny
materiału
dowodowego z
pominięciem
dowodu - opinii
o oskarżonym -
pisma z dnia 30
lipca 2021 roku
co winno skłonić
Sąd do pogłębionych
rozważań na temat
zachowania
oskarżonego i
wiarygodności jego
wyjaśnień, jak
również
wiarygodności
zeznań I. K., S. B. i G.
S.;

9. bezzasadnym
uznaniu, iż dowód
z zeznań świadków
R. K. i K.
J. w niewielkim

stopniu przyczynił się do ustalenia stanu faktycznego, podczas gdy wiarygodne zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy pojawili się na miejscu zdarzenia krótko po jego zaistnieniu, winny skłonić Sąd do pogłębionych rozważań na temat zachowania i oskarżonego i wiarygodności jego wyjaśnień, jak również wiarygodności zeznań świadków T. D., I. K., S. B. i G. S.;

10. dowolnej i wykraczającej poza swobodną ocenę dowodów interpretacji załączonego do akt przedmiotowej sprawy nagrania zdarzenia z dnia 10 lutego 2021 roku, polegającej na bezpodstawnym przyjęciu, iż „(.. .)kluczowe dla ustalenia stanu faktycznego okazały się właśnie słowa: „co przewróciłeś kobiecie” powiedziane przez G. S.) oraz wypowiedź I. K.: „ja jakbym chciała to zadzwonię na Policję, że mnie przewróciłeś na schody" (...)",

	<p>podczas gdy przedmiotowe frazy zostały pojedynczo wyrwane z kontekstu całego zdarzenia a szczegółowa analiza przedmiotowego nagrania, kolejność słów wypowiedzianych przez oskarżonego, I. K. i G. S., jak również pozostałe odgłosy zdarzenia przeczą temu, aby oskarżony popełnił czyn z art. 157 § 2 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut obrony okazał się po części słuszny i spowodował, iż Sąd odwoławczy nieco inaczej ocenił relacje osobowych źródeł dowodowych, dokonując bardziej korzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych sprawy.</p> <p>Przebieg inkryminowanego zdarzenia da się odtworzyć głównie dzięki nagraniu audio, dokonanego i przedstawionego przez oskarżonego, którego autentyczność nie była przez nikogo podważana. Analiza</p>			

tego nagrania prowadzi do wniosku, że niewątpliwie doszło do – przede wszystkim słownego – konfliktu na linii: lokatorzy – administrator. Osoby najbardziej zaangażowane w przedmiotowe zdarzenie, czyli oskarżony i świadkowie I. K. oraz G. S. przedstawiają je w sposób dla siebie najbardziej korzystny, całą odpowiedzialnością próbując obarczyć przeciwną stronę. Do tego trzeba dodać dynamikę zajścia i nerwową atmosferę, co z pewnością nie sprzyjało percepcji i jego zapamiętaniu z zegarmistrzowską precyzją. Nie jest więc z całą pewnością tak, jak przyjął to Sąd Rejonowy, że mieliśmy tu do czynienia z sytuacją zero – jedynkową, gdzie tylko jedna strona zeznaje najszczerszą prawdę, druga zaś – wyłącznie kłamie, a agresywne zachowanie można przypisać tylko wyłącznie jednej ze stron konfliktu.

Sąd Okręgowy przyjął, iż w świetle nagrania audio oraz depozycji osób biorących udział w zdarzeniu, najbardziej prawdopodobnym jest, że krytyczny moment zdarzenia wyglądał następująco: W trakcie słownej, nerwowej wymiany zdań i wypowiedzianych przez świadków pretensji pod adresem oskarżonego, chciał on opuścić schody prowadzące z piwnicy na klatkę schodową, co uniemożliwiła, stojąca w przejściu, I. K., domagająca się od oskarżonego wyjaśnień. Wówczas oskarżony odepchnął ją, powodując przewrócenie się pokrzywdzonej na schody i doznanie przez nią obrażeń ciała.

Nie ma racji skarżąca, iż świadkowie G. S. i I. K. całkowicie kłamią i nie doszło do żadnego użycia siły fizycznej ze strony oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Przeczy temu przede wszystkim złożona

dokumentacja medyczna i opinie biegłych lekarzy. Przecież pokrzywdzona już w dniu zdarzenia udała się po pomoc lekarską i została zbadana przez doktora S. N., który jest jednocześnie biegłym sądowym. Stwierdził on u pokrzywdzonej określone obrażenia, które przecież same z siebie nie mogły powstać. To, że pokrzywdzona doznała obrażeń ciała i mogły one powstać „z mechanizmu o jakich podaje pokrzywdzona”, potwierdza także opinia biegłego sądowego R. E.. W świetle dwóch opinii biegłych sądowych jest to więc kwestia ewidentna i doszukiwanie się tu przez obronę jakichś nieścisłości, w żaden sposób nie może przekonać Sądu.

Także z zapisu nagrania audio wynika jasno, że I. K. upadła na schody i było to wynikiem działania oskarżonego. Są to słowa G. S.: „co przewróciłeś kobietę” oraz I. K.: „ja jakbym

chciała to zadzwonię na Policję, że mnie przewróciłeś na schody". Wbrew twierdzeniom obrony słowa te pasują do chronologii oraz logiki zdarzeń i w żaden sposób nie można uznać, aby „zostały pojedynczo wyrwane z kontekstu całego zdarzenia”.

Co do podnoszonego przez skarżącą zarzutu dotyczącego oceny Sądu I instancji, iż oskarżony w trakcie zdarzenia wypowiadał się w sposób powściągliwy, gdyż dokonywał w tajemnicy przed innymi nagrania dyktafonem, stwierdzić należy, iż okoliczność ta nie ma w istocie większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przedstawione nagranie jest bowiem autentyczne (nikt tego nie kwestionował) i słysząc na nim zachowanie wszystkich osób, takie, jakie było w rzeczywistości. Być może oskarżony rzeczywiście nieco się „hamował” i bez wiedzy o

nagrywaniu, jego zachowanie i słownictwo mogło być inne. Natomiast nie rozpatrujemy tu przecież jakiegoś hipotetycznego zdarzenia: „co by było gdyby...”, lecz to, co rzeczywiście się wydarzyło. Zgodzić się należy z obroną, iż oskarżony wcale nie musiał przedstawiać powyższego nagrania, jako dowodu w sprawie. Skoro jednak to uczynił, to z wszystkimi tego konsekwencjami, w tym także takimi, które mogły zostać poczytane na jego niekorzyść. Nie ma też żadnego znaczenia okoliczność, że oskarżony w czasie rejestracji zdarzenia nie mógł przypuszczać, że to nagranie będzie przez niego wykorzystane w postępowaniu sądowym.

Nie ma racji apelująca, co do dokonanej przez Sąd meriti oceny zeznań świadka T. D.. Tak, jak już Sąd odwoławczy wcześniej nadmienił, w zasadzie żadna z depozycji osób

biorących
bezpośredni udział
w przedmiotowym
zdarzeniu nie jest
w stu procentach
wiarygodna.

Jednakże zeznania
świadka T. D.
ewidentnie
rozbiegają się z
realiami sprawy i nie
znajdują oparcia w
żadnej innej relacji.

Zeznania świadka
S. B. nie miały
natomiast
decydującego
znaczenia dla
ustalenia stanu
faktycznego, gdyż –
co jest przecież
niekwestionowane –
nie był on naocznym
świadkiem
zdarzenia. Zeznania
te posłużyły Sądowi
Rejonowemu, o
czym jest zresztą
mowa w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, dla
odtworzenia
szerszego tła
konfliktu.

Podobnie, do sprawy
niewiele mogły
wnieść zeznania
świadków
funkcjonariuszy
Policji – R. K. i
K. J., którzy pojawili
się na miejscu
zdarzenia już po
jego zaistnieniu i
niewiele pamiętali
z przeprowadzonej
interwencji.

<p>Wbrew twierdzeniom obrony nie może być też mowy o uniewinnieniu oskarżonego tylko z tego względu, że jest wieloletnim pracownikiem Służby Ochrony Kolei i cieszy się dobrą opinią. Okoliczność tego rodzaju mogła być jedynie uznana jako okoliczność łagodząca przy wymiarze kary lub posłużyć do postawienia pozytywnej prognozy kryminalistycznej przy zastosowaniu środka probacyjnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodów wskazanych wyżej, wniosek odwoławczy</p>		

nie mógł zostać uwzględniony.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Pkt 4 i 5 zaskarżonego wyroku		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Okręgowy dokonał dość zasadniczej zmiany zaskarżonego wyroku, o czym będzie mowa w rozdziale 5.2.1 niniejszego		

uzasadnienia. W konsekwencji tej zmiany należało utrzymać w mocy jedynie pkt 4 i 5 wyroku Sądu Rejonowego, w którym zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej zwrot poniesionych przez nią wydatków w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Rozstrzygnięcia te nie zdezaktualizowały się, gdyż zgodnie z art. 629 k.p.k. w razie warunkowego umorzenia postępowania stosuje się odpowiednio przepis art. 628 k.p.k. Ten natomiast stanowi, że od skazanego w sprawach z oskarżenia z oskarżenia prywatnego sąd zasądza na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.15.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

<p>Całość zaskarżonego wyroku, za wyjątkiem jego pkt 4 i 5.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Wniesiona skarga apelacyjna odniosła taki skutek, że Sąd odwoławczy, po przeanalizowaniu całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowych, doszedł do przekonania, że zastosowana wobec oskarżonego przez Sąd Rejonowy reakcja prawno – karna jest nazbyt surowa.</p> <p>Choć oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał od strony formalnej znamiona występku z art. 157 § 2 k.k. i art. 217 § 1 k.k., Sąd Okręgowy zdecydował się warunkowo umorzyć wobec niego postępowanie karne. Biorąc bowiem pod uwagę całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, należało dojść do wniosku, iż stopień społecznej szkodliwości</p>	

popelnionych przez
oskarzonego
czynów, jak również
stopień jego winy,
nie były znaczne.

Sąd Rejonowy,
uznając oskarzonego
za winnego
zarzucanych mu
czynów nie rozważył
bowiem
dostatecznie stopnia
zawinienia
oskarzonego i
stopnia społecznej
szkodliwości
czynów, jakich się
dopuścił. Nie można
zgodzić się z Sądem
I instancji, który
ocenił, że stopień
zawinienia oraz
stopień społecznej
szkodliwości
popelnionych
czynów był większy,
niż nieznaczny.

Sąd Rejonowy
przede wszystkim
nie rozważył
dostatecznie całego
tła zajścia i roli w
nim pokrzywdzonej
oraz świadka G. S..
Nie można bowiem
nie zauważyć, że całe
zdarzenie zostało w
istocie
sprokurowane przez
świadka G. S.,
który samowolnie
wymienił kłódkę
do pomieszczenia,
które powinno być
ogólnodostępne dla
wszystkich
lokatorów, a
następnie miał

pretensje,
wypowiadane
podniesionym
głosem, do
oskarżonego, że
ten przywrócił stan
poprzedni. Do
słownej wymiany
zdań, przyłączyła
się następnie I.
K., która również
podniesionym
głosem domagała
się wyjaśnień od
oskarżonego,
dlaczego chce on
zatrudnić osobę
do sprzątnięcia i
odgarniania śniegu.
Nie przyjmowała
ona do wiadomości,
że oskarżony
wskazał powód, dla
którego musi ktoś
zostać zatrudniony
do utrzymania
porządku i nie
chciała przepuścić
oskarżonego, który
nie chciał eskalować
konfliktu i chciał po
prostu już odejść z
miejsca awantury.

Powyższe
okoliczności
zdecydowanie
umniejszały stopień
zawinienia i
szkodliwości
społecznej
popelnionych
czynów. Konstatacji
takiej nie sprzeciwia
się też rodzaj
obrażeń, jakich
doznała
pokrzywdzona,
które, na szczęście,
okazały się

powierzchowne i nie pociągnęły dla jej zdrowia poważniejszych konsekwencji.

Poczynione wyżej rozważania, prowadzą do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, a także stopień jego zawinienia nie były znaczne. Przyjmując zatem, że stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu zachowania nie były znaczne i przy uwzględnieniu okoliczności, że spełnione są także pozostałe przesłanki z art. 66 § 1 i 2 k.k., zbyt daleko idącym było skazywanie oskarżonego i wymierzanie mu kary. W realiach niniejszej sprawy dużo bardziej sprawiedliwym rozstrzygnięciem jest natomiast wydanie wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne.

Mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego warunki i

właściwości osobiste, takie właśnie rozstrzygnięcie będzie zupełnie wystarczające dla uświadomienia mu naganności swojego postępowania, jak również stanowić będzie dla oskarżonego właściwą przestrożę na przyszłość. Uzasadnione jest jednocześnie przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego i w przyszłości nie popełni ponownie przestępstwa.

Dlatego też Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 66 § 1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego W. B. warunkowo umorzył na okres próby 2 lat.

Celem wzmocnienia celu wychowawczego i kompensacyjnego zastosowanej reakcji karnej, na podstawie art. 67 § 3 k.k. zasądzone od oskarżonego na rzecz oskarżycielki

<p>prywatnej I. K. kwotę 2.000 złotych tytułem nawiązki. Wysokość tej nawiązki jest adekwatna do doznanej przez pokrzywdzoną krzywdy.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		# art. 439 k.p.k.	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	# art. 437 § 2 k.p.k.	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	# art. 437 § 2 k.p.k.	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej</p>			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.4	O kosztach postępowania odwoławczego przypadających od oskarżonego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 634 k.p.k. w zw. z art. 628 k.p.k. i art. 629 k.p.k. Zgodnie z art. 629 k.p.k. w razie warunkowego	

umorzenia
postępowania
stosuje się
odpowiednio przepis
art. 628 k.p.k.,
z którego z
kolei wynika, że
od skazanego w
sprawach z
oskarżenia z
oskarżenia
prywatnego sąd
zasądza na rzecz
oskarżyciela
prywatnego
poniesione przez
niego koszty
procesu. Dlatego
też od oskarżonego
należało zasądzić na
rzecz oskarżycielki
prywatnej
poniesione na etapie
postępowania
odwoławczego,
koszty zastępstwa
procesowego.
Wysokość kosztów
zastępstwa
procesowego w
niniejszym
postępowaniu
odwoławczym,
została ustalona w
oparciu o przepisy
§ 11 ust. 2 pkt
4 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 22 października
2015 roku w
sprawie opłat za
czynności radców
prawnych, według
stawek
minimalnych.
Wysokość opłaty
za obie instancje
została natomiast
ustalona na

	podstawie art. 7 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana